

Arrest

nr. 172 840 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend als wettige voogd van X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2016 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 25 juli 2013 samen met zijn vader naar België met een visum type C (kort verblijf). Op 19 december 2014 werd verzoekeresignaleerd aan de Dienst Voogdij. Er werd een voogd toegewezen op 6 januari 2015. De voogd diende op 8 oktober 2015 een aanvraag in op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) nam op 8 februari 2016 een beslissing houdende bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing, die op 3 maart 2016 aan verzoeker betekend werd.

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan W. B. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde T. A. (...) geboren te Tashkent op 31/07/2003, van nationaliteit Oezbekistan, verblijvende te (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1998: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 8 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene is in het bezit van een paspoort nr. AA1197285 afgeleverd te State Personalization Centre op 09/04/2013 en geldig tot 08/04/2018, voorzien van een visum C dat geldig is voor 45 dagen en vervallen sinds 24/10/2013.

Betrokkene kwam samen met zijn vader op 25/07/2013 naar België. Ze reisden met een paspoort en een toeristenvisum. Na het verstrijken van het visum keerde de vader vrijwillig terug naar Kazachstan. Betrokkene verblijft sindsdien bij zijn grootmoeder (langs vaderszijde) in België. Op 19/12/2014 werd betrokkene gesignaleerd aan de dienst voogdij en op 06/01/2015 werd er een voogd toegewezen.

De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient zijn aanvraag in op 08/10/2015.

In de aanvraag stelt de voogd dat de ouders van betrokkene officieel zijn gescheiden. De moeder is sinds 2014 hertrouwd en heeft een nieuw gezin opgestart. De vader heeft in 2005 de Kazachse nationaliteit aangevraagd en bekomen, hij zou in Kazachstan verblijven maar heeft er geen vaste verblijfplaats. Betrokkene kwam samen met zijn vader naar België en werd, wanneer zijn vader terugkeerde naar Kazachstan, bij zijn grootmoeder achtergelaten. Betrokkene is niet in de mogelijkheid om terug te keren naar zijn vader, deze zou niet in staat zijn hem op te voeden, heeft geen financiële mogelijkheden, biedt geen enkele vorm van stabiliteit onderneemt niets om zijn verantwoordelijkheid op te nemen (wat altijd zo zou zijn geweest). Er is sporadisch contact tussen betrokkene en zijn vader. Voor betrokkene is het praktisch onmogelijk om naar Kazachstan te reizen gezien hij niet over de Kazachse nationaliteit beschikt.

Op vraag van de voogd werd er door het IOM een assessment uitgevoerd wat betreft de situatie en de mogelijkheden van de moeder in Oezbekistan. Na dit assessment is het volgens de voogd duidelijk dat een terugkeer geen mogelijkheid is. Hij geeft als redenen : economisch slechte situatie, geen kansen op onderwijsvlak, discriminatie op basis van etnische afkomst. Omwille van de algemene slechte levensomstandigheden heeft de moeder ook plannen om Oezbekistan te verlaten. De moeder is vanuit België telefonisch te bereiken.

Bij de aanvraag worden de volgende documenten toegevoegd: een kopie van zijn paspoort met visum, een kopie van zijn zwembrevet, een kopie van zijn diploma van de Vlaamse schaakfederatie, schoolrapport van vorig schooljaar, kopie van een attest van de Afdeling van Uitvoering van Straffen van het Bestuur van Binnenlandse Zaken van de regio Tashkentskaya op naam van de grootmoeder + vertaling, een kopie van een attest van het Internationale Comité Rode Kruis te Oezbekistan op naam van de grootmoeder + vertaling, het family assessment van het IOM en een sociaal rapport rond het bezoek aan de moeder ter plaatse van het IOM.

De advocaat voegt volgende argumenten aan de aanvraag toe: voor het bepalen van de duurzame oplossing dient er gekeken te worden naar het hoger belang van het kind, betrokkene verblijft bij zijn grootmoeder en rekening houdend met de socio-economische omstandigheden blijkt dat garanties over een mogelijke zorg en opvang niet voor handen zijn in land van herkomst. Verwijzend naar art. 61/14, art 61/17, art. 74/13, 74/16 van de Vreemdelingenwet en art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag pleit de advocaat voor een toekenning van een machtiging van een verblijf conform artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst bovendien naar het arrest nr. 136353 van 15/01/2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn grootmoeder, mevrouw T. M. A. (...), en zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 29/10/2015.

Tijdens het gehoor verklaart betrokkene samen met zijn vader naar België te zijn gekomen voor een bezoek bij zijn grootmoeder. Bij aankomst in België twijfelde zijn vader of hij wel of niet in België zou blijven. Betrokkene had in Oezbekistan problemen met zijn nationaliteit en het was er niet zo leuk wonen als hier. Hij geeft toe dat hij zijn ouders mist maar wenst niet terug te keren naar zijn moeder of zijn vader. De grootmoeder verklaart dat betrokkene na de scheiding van zijn ouders bij zijn moeder in Oezbekistan verbleef. Zijn vader vertrok naar Kazachstan en liet zijn nationaliteit wijzigen. Uiteindelijk werd in samenspraak met de moeder beslist dat betrokkene in België zou blijven om naar school te gaan en te sporten. De voogd voegt toe dat betrokkene in Oezbekistan omwille van zijn nationaliteit werd gediscrimineerd. Hij kan er niets aan doen dat zijn vader de Kazachse - en zijn moeder de Oezbeekse nationaliteit heeft. In Oezbekistan had betrokkene op vlak van onderwijs en dagdagelijks leven problemen met zijn etniciteit.

Wij merken op dat betrokkene (samen met zijn vader) naar België reisde met een toeristenvisum (type C). De bedoeling was een bezoek te brengen aan de oma in België. Mama was hiermee akkoord. Na het verlopen van de geldigheid van dit visum, keerde betrokkene echter niet terug en besloot bij zijn grootmoeder te blijven. Dit is een inbreuk op de bepalingen van de visumreglementering en de algemene bepalingen aangaande migratie.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de, verklaringen van betrokkene en zijn grootmoeder, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten zijn familiale context in Oezbekistan. Artikel 61/17 van de wet van 15/12/1980 stelt immers de vrijwaring van eenheid van gezin voorop. Niets laat toe op heden dit principe in twijfel te trekken. Conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Oezbekistan en dit bij zijn moeder. Zij is geïdentificeerd en gelokaliseerd (adres: Oezbekistan -(...) -telefoon +(...)). Betrokkene heeft een goed en regelmatig contact met haar. Betrokkene stelt zelf dat hij altijd bij zijn mama in Oezbekistan heeft gewoond; het was leuk bij haar; het was niet slecht bij haar, soms gingen ze naar oma en neefje. Hij mist zijn moeder.

Het feit dat de moeder hertrouwd is (en dat haar nieuwe man een meer conservatieve Oezbeek zou zijn) ontslaat haar niet van de ouderlijke macht, noch van haar verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van betrokkene. Uit het huwelijk is bovendien nog een kindje geboren waarvoor zij heden wel instaat voor de zorg en opvang. Er wordt niet bewezen dat de moeder niet in staat zou zijn betrokkene opnieuw op te vangen en naar haar bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals dit in het verleden steeds gebeurde tot aan zijn komst naar België.

Uit het FA van IOM en het bijbehorend sociaal verslag blijkt dat een terugkeer niet preferabel is omwille van de socio-economische situatie ter plaatse. Men kan aannemen dat de levensstandaard in Oezbekistan niet dezelfde is als deze in België en dat zij het financieel! niet breed hebben maar dit alles en het feit dat betrokkene afkomstig is uit een eerder arme buurt, is op zich onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing in België ligt en niet in Oezbekistan. Zijn moeder stelt duidelijk dat zij hem mist en dat zij bereid is om betrokkene terug op te vangen, maar anderzijds verwijst ze naar de corruptie in het land, onmogelijkheid om hogere studies te volgen zonder geld of connecties en de onmogelijkheid op toegang tot het gezondheidssysteem. Een scheiding van betrokkene van zijn moeder kan niet om die redenen gemotiveerd worden (wij verwijzen hierbij naar artikel 9 en 10 van het IVRK).

Het is nog steeds de verantwoordelijkheid van de ouders zelf om hun zoon te steunen. verder op te voeden en in te staan voor de verdere opvang en verzorging. Het feit dat zij overweegt om mogelijk zelf te vertrekken, is een simpele verklaring, maar betekent bovenal geenszins dat zij hiermee ontdaan wordt van haar verantwoordelijkheden t.o.v. haar zoon.

In het bijgevoegd rapport van IOM staat te lezen dat hoewel het éénslaapkamerappartement zich bevindt in een eerder arme omgeving, de school gelegen is niet ver van de woonplaats, de stiefvader zorgt voor het inkomen in het gezin en er sprake is van een gezond familiaal klimaat.

Wij verwijzen bij dit alles naar het arrest van de RVV 165950 van 08/05/2015 dat o.a. stelt: "socio-economische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind".

Een terugkeer naar Oezbekistan betekent dus geenszins "een schending van artikel 3 IVRK, zoals de advocaat dit in haar pleidooi stelt. Opnieuw in bovenvermeld arrest stelt de RVV dat dit artikel (en haar *général comments*) niet kan gelezen worden als zijnde "voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land." Evenmin wordt bewezen dat uit een verblijf in Oezbekistan bij zijn familie een niet te herstellen en ernstig nadeel voortvloeit, Integendeel komt een terugkeer naar Oezbekistan tegemoet aan artikel 20 IVRK waarbij gesteld wordt dat bij het bepalen van het hoger belang rekening dient gehouden te worden met "the child's ethnical, religious, cultural and linguistic background".

Arrest RVV 165950 van 08/05/2015: "Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing gaat zij voorbij aan het eerste streepje van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien."

Conform artikel 12 IVRK werd de mening van betrokkene en alle andere partijen gehoord en werd hier een passend belang aan gehecht. Echter dit betekent niet dat bureau MINTEH verplicht is om dezelfde appreciatie of beoordeling aan de feiten toe te kennen.

Bovendien is zijn moeder bang dat betrokkene zich niet goed zou voelen in Oezbekistan en dat hij op school zou gepest worden omwille van zijn Kazachse etniciteit. Betrokkene verklaart hieromtrent dat hij er niet zo vrij was als hier, dat hij eens problemen heeft gehad met een vriendje, dat hij werd uitgedaagd omwille van zijn nationaliteit.

Ook de voogd en de advocaat stellen dat betrokkene mogelijks problemen zal ondervinden bij zijn terugkeer omwille van zijn nationaliteit/eticiteit. Deze argumenten worden niet gedragen door objectieve bewijskrachtige documenten die dit staven. De verwijzing naar de problemen die de grootmoeder kende toen zij in 2009 naar Oezbekistan reisde, laten niet toe zonder meer te concluderen dat betrokkene automatisch hetzelfde zal overkomen; de precieze omstandigheden van deze gebeurtenis zijn immers niet gekend. Daargelaten, de wetgever heeft duidelijk beide procedures gescheiden; indien betrokkene vreest voor een oneerlijke behandeling en/of discriminatie omwille van zijn etniciteit dan dient men hiervoor de toepassing van de geijkte procedure te vragen zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet.

Wat de duur van verblijf in België betreft, kan deze evenmin aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verblijft sinds 25/07/2013 in België, maar de familie ondernam tot 18/12/2014 hoegenaamd geen stappen om zijn aanwezigheid kenbaar te maken bij de overheid.

De grootmoeder verklaart dat zij contact heeft opgenomen met de moeder van betrokkene en zelf gevraagd heeft of hij in België mocht blijven om hier naar school te gaan, te sporten en omwille van het feit dat betrokkene zich hier goed voelt. Moeder was hiermee akkoord. Al deze redenen betekenen echter niet dat hierom de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt. Immers, dat betrokkene graag wil studeren in België en bij een voetbalclub wil aangesloten zijn, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/15 van de wet van 15/12/1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België m.o.o. het volgen van onderwijs, noch m.o.o. betere toekomstperspectieven. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkene hier goed wordt opgevangen door zijn grootmoeder geeft hem opnieuw niet automatisch recht op verblijf. Immers, boven vernoemde bepalingen van de wet van 15/12/1980 voorzien evenmin in een recht op verblijf in het kader van een familiehereniging. Hiervoor dienen tevens de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 in de wet van 15/12/1980 aangaande niet-begeleide minderjarige, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Oezbekistan voorop waar hij kan herenigd worden met zijn mama en de rest van het gezin.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas en Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet; de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker betoogt:

“1. Op 8 oktober 2015 diende verzoeker een aanvraag in voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure heeft tot doel om te kijken waar de duurzame oplossing ligt voor de minderjarige. Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voorziet drie mogelijke zogenaamde duurzame oplossingen voor NBMV's: (...). Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...). Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugleiding kan pas afgeleverd worden indien vaststaat dat de duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is. Zolang er twijfel bestaat dient er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning afgeleverd te worden. Relevant zijn ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet. Hierin worden een aantal voorwaarden geschetst waaraan verwerende partij moet voldoen, vooraleer er een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...). Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer het volgende: (...). Relevant in casu is verder de General Comment no° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind, dat specifiek handelt over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen. Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind: (...). Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaaleconomische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier: (...). Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd: (...). Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat de dienst MINTEH er toe gehouden is om een onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst. Er kan slechts besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Oezbekistan indien er garanties zijn over een adequate zorg en opvang. Daarbij moet ook gekeken worden naar de socio-economische omstandigheden. Zolang hierover geen duidelijkheid is, kan niet worden gesteld dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Oezbekistan. De Raad voor Vreemdelingebetwistingen bevestigde het bovenstaande in haar arrest nr. 136 353 van 15 januari 2015: (...).

2. Verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat de duurzame oplossing voor verzoeker bestaat uit een gezinshereniging met de moeder in Oezbekistan. Verwerende partij verwijst daarvoor naar artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet, waarin de vrijwaring van eenheid van gezin voorop wordt gesteld. Niets zou dit principe in twijfel kunnen trekken. Verwerende partij roept de volgende argumenten in: verzoeker heeft een goed en regelmatig contact met zijn moeder; verzoeker stelt zelf dat hij altijd bij zijn moeder heeft gewoond en dat het leuk was bij haar; verzoeker mist zijn moeder. Het feit dat verzoekers' moeder hertrouwd is (en dat de nieuwe man een meer conservatieve Oezbeek is), ontslaat haar niet van de ouderlijke macht, noch van haar verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van verzoeker. Uit het nieuwe huwelijk is een kindje geboren, waarvoor de moeder instaat voor de zorg en opvang. Verwerende partij concludeert dat 'er niet wordt bewezen dat de moeder niet in staat zou zijn verzoeker opnieuw op te vangen en naar haar bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals dit in het verleden steeds gebeurde tot aan verzoekers' komst naar België.'"

Verwerende partij stelt voorts dat de Family assessment van het IOM blijkt dat een terugkeer niet preferabel is omwille van de socio-economische situatie in Oezbekistan, maar dat dit geen afbreuk doet aan haar besluit. Het argument van verwerende partij tegen de conclusies van dit onderzoek door het IOM, komt neer op het gegeven dat 'socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden van het scheiden van ouders en kind.'

Verwerende partij kan omwille van een aantal redenen niet gevolgd worden in haar argumentatie.

3. Verwerende partij kan enkel een bevel tot terugbrenging afleveren, indien er garanties op adequate opvang voorhanden zijn. Daartoe dient overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet door verwerende partij aangetoond te worden dat "de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Uit het onderzoek van het IOM blijkt net dat deze garanties allesbehalve aanwezig zijn. Verzoekers moeder heeft volgens het IOM de volgende opvangmogelijkheden voor verzoeker: (...). Verzoeker kan door zijn moeder enkel worden opgevangen in een 1-kamer appartement dat volgens het onderzoek van het IOM zich in een slechte staat bevindt. In dit appartement woont verzoekers' moeder samen met zijn stiefvader en zijn stiefzus. De stiefvader wordt door het IOM omschreven als een conservatieve Oezbeek. Afgezien van het plaatstekort (het hele gezin leeft in 1 kamer van 36 m²), zal het zeer moeilijk zijn om kinderen van een verschillend geslacht die geen bloedband hebben, in een conservatieve maatschappij te laten leven en opgroeien in dezelfde kamer.

Verwerende partij wijst dit rapport van IOM van de hand door te stellen dat 'socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden tot het scheiden van de ouders van hun kind.' Volgens verwerende partij 'Kan [men] aannemen dat de levensstandaard in Oezbekistan niet dezelfde is als deze in België, en dat zij het financieel niet breed hebben maar dit alles en het feit dat betrokkene afkomstig is uit een eerder arme buurt, is op zich onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing in België ligt en niet in Oezbekistan.'

Verwerende partij vergeet hierbij dat op verwerende partij de bewijslast rust om aan te tonen dat er garanties op adequate opvang zijn bij een terugkeer naar Oezbekistan. Het rapport van IOM, een uiterst gezaghebbende bron, toont duidelijk aan dat er geen garanties zijn op adequate opvang, wel integendeel. Verwerende partij wijst dit rapport dan ook al te makkelijk van de hand. Het klopt dat socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat er garanties op adequate opvang dienen te zijn, vooraleer verwerende partij een bevel tot terugbrenging kan afleveren. Verwerende partij faalt in haar bewijs van deze garanties op een adequate opvang in Oezbekistan.

4. Afgezien van het feit dat verwerende partij al te makkelijk de conclusies van het IOM, een gezaghebbende en neutrale organisatie die in Oezbekistan ter plaatse een onderzoek heeft uitgevoerd, naast zich neerlegt, en het nalaat om aan te tonen dat er garanties op een adequate opvang voorhanden zijn, is haar argumentatie omwille van een bijkomende redenen gebrekkig.

Zo ziet verwerende partij compleet over het hoofd dat de situatie in Oezbekistan voor verzoeker zijn vertrek naar België en nu, ingrijpend veranderd is. Verzoeker werd voor juli 2013 inderdaad door zijn moeder opgevangen. Na verzoekers vertrek naar België is de moeder echter hertrouwd, en heeft ze een kindje met haar nieuwe echtgenoot.

De verwijzingen in de bestreden beslissing dat verzoeker steeds bij zijn moeder heeft gewoond, dat het leuk was bij haar, dat hij zijn moeder mist, dat verzoeker tot zijn komst naar België door zijn moeder werd opgevangen, en dat de moeder instaat voor het kindje dat uit haar nieuwe relatie werd geboren, zijn naast de kwestie. Verwerende partij houdt geen rekening met de nieuwe realiteit waarbij de moeder gehuwd is met een nieuwe partner, een conservatieve Oezbeek. Het nieuwe gezin van de moeder woont met drie personen in een klein 1-kamer appartement dat zich volgens het IOM in een slechte staat bevindt. Doordat de stiefvader door het IOM als conservatief omschreven wordt, zal het niet evident zijn om twee kinderen van een verschillend geslacht in dezelfde kleine ruimte te laten opgroeien. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door deze bemerkingen van het IOM, die een onderzoek ter plaatse uitvoerde, zomaar naast zich neer te leggen, en door geen rekening te houden met de nieuwe gezinsrealiteit van de moeder. Verwerende partij stelt ten onrecht dat 'niet bewezen [wordt] dat de moeder niet in staat zou zijn om betrokkene opnieuw op te vangen en naar haar bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals dit in het verleden steeds gebeurde tot aan zijn komst naar België'. Om te beginnen ligt de bewijslast hierin bij verwerende partij, niet bij verzoeker (zie punt 1). Verder blijkt uit het onderzoek van IOM dat er wel degelijk heel wat bezwaren zijn, en verzoekers' moeder gezien haar huidige gezinssituatie niet meer in een adequate opvang kan voorzien.

5. Een laatste bezwaar vormt het feit dat zowel in het rapport van het IOM, als in de begeleidende brief van verzoekers' raadsheer die bij de aanvraag werd gevoegd, expliciet wordt verwezen naar het conservatieve karakter van de stiefvader van verzoeker en de moeilijkheden om twee kinderen van een verschillend geslacht in dezelfde kleine ruimte op te voeden. Desondanks het feit dat zowel het IOM als de raadsheer dit probleem met betrekking tot opvang inroepen, vindt verwerende partij het blijkbaar niet nodig om met dit element rekening te houden.

Verwerende partij nam niet de moeite om op dit punt in te gaan, hoewel dit een belangrijk element vormt in de beoordeling of er adequate opvang mogelijk is voor verzoeker in zijn land van herkomst. Verwerende partij ging hier dan ook onzorgvuldig te werk, en schond daarenboven de motiveringsplicht door op geen enkel moment in te gaan op dit belangrijke punt. Verwerende partij stelt dan wel dat er niet

bewezen wordt dat de moeder niet in staat zou zijn om verzoeker opnieuw op te vangen en naar haar bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, maar laat het na om te motiveren waarom dit bovenstaande bezwaar, dat zowel door het IOM als verzoekers raadsman expliciet werd ingeroepen, van geen tel is.

6. Conclusie

Samengevat komt het er op neer dat verwerende partij overeenkomstig artikel 61/14 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet moet kunnen garanderen dat er voor verzoeker adequate opvang en verzorging voorhanden is in Oezbekistan. De bewijslast ligt hierin bij verwerende partij.

Verwerende partij faalt in de op haar rustende bewijslast. Het rapport van het IOM, een neutrale en gezaghebbende organisatie, die ter plaatse in Oezbekistan een onderzoek uitvoerde, roept een aantal belangrijke obstakels in die verhinderen dat verzoeker zomaar terug bij zijn moeder kan intrekken. Verwerende partij slaagt er niet in om te motiveren waarom deze bezwaren van het IOM van geen tel zouden zijn, en gaat onzorgvuldig te werk door onvoldoende aandacht aan het rapport van het IOM te besteden.

Verwerende partij wijst het rapport van het IOM al te makkelijk van de hand met de stelling dat socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden tot een scheiding van ouders van hun kind. Hoewel dit correct is, dient verwerende partij nog steeds te bewijzen dat er garanties op adequate opvang in Oezbekistan voorhanden zijn, vooraleer men een bevel tot terugbrenging kan afleveren. Verwerende partij faalt in haar bewijs van deze garanties op een adequate opvang in Oezbekistan.

Dit geldt des te meer, nu verwerende partij totaal geen rekening houdt met de nieuwe gezinssituatie van verzoekers' moeder, die hertrouwde na verzoekers vertrek met een conservatieve Oezbeek, met wie ze een kindje kreeg. Deze nieuwe gezinssituatie dient men als uitgangspunt te gebruiken, waardoor er niet dienstig kan verwezen worden naar het feit dat verzoeker vroeger door zijn moeder werd opgevangen.

Daarbovenop hield verwerende partij totaal geen rekening met het conservatieve karakter van de stiefvader van verzoeker, en de moeilijkheden om twee kinderen van een verschillend geslacht in dezelfde kleine ruimte op te voeden, hoewel deze problemen zowel door het IOM als verzoekers' raadsheer expliciet werden ingeroepen. Omwille van het bovenstaande, werden de ingeroepen wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan haar voogd een bevel tot terugbrenging worden uitgereikt nu de verzoekende partij niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. De verwerende partij motiveert waarom geen gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag van op 8 oktober 2015 om machtiging tot verblijf in het Rijk.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. De bestreden beslissing kadert in de eerste plaats in een aanvraag die de voogd van de verzoekende partij op 8 oktober 2015 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert “duurzame oplossing” als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
 - hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*
- Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;*
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- de machtiging tot verblijf in België.*

In dit verband kan eveneens gewezen worden op artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:
1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;
2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;
3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.
De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

2.4. De verzoekende partij betoogt dat uit het onderzoek van het IOM zou blijken dat er geen garanties aanwezig zijn voor een adequate opvang, terwijl de bewijslast op de gemachtigde rust om aan te tonen dat er garanties op adequate opvang zijn bij een terugkeer naar Oezbekistan.

De Raad stelt vast dat uit het IOM-rapport niet blijkt dat er geen garanties op adequate opvang of verzorging in het land van herkomst aanwezig zouden zijn, doch wel dat een terugkeer niet aangewezen is omwille van de socio-economische situatie ter plaatse. De gemachtigde stelt dienaangaande niet op kennelijk onredelijke wijze dat, hoewel men kan aannemen dat de levensstandaard in Oezbekistan niet dezelfde is als in België, het gezin van de verzoekende partij het financieel niet breed heeft en afkomstig is uit een eerder armere buurt, op zich onvoldoende is om te stellen dat de duurzame oplossing in België ligt en niet in Oezbekistan. Terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat er een goed en regelmatig contact is tussen de verzoekende partij en haar moeder, dit gegeven vindt steun in het administratief dossier. Uit het rapport van het IOM blijkt nog dat de stiefvader zorgt voor het inkomen van het gezin en er sprake is van een gezond familiaal klimaat. De moeder van verzoekende partij heeft verder duidelijk aangegeven dat zij verzoekende partij mist en bereid is haar terug op te vangen. Verzoekende partij stelt bovendien zelf dat zij altijd bij haar moeder in Oezbekistan heeft gewoond, het leuk was bij haar en zij haar moeder mist. De door de verzoekende partij opgeworpen kritiek betreft uitsluitend socio-economische overwegingen, die op zichzelf onvoldoende zijn om te leiden tot het scheiden van ouder en kind.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, rekening houdende met alle elementen van het dossier, de duurzame oplossing in het land van herkomst te situeren omwille van de mogelijkheid tot hereniging van de verzoekende partij met haar moeder.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in de stelling dat de bewijslast uitsluitend rust op de gemachtigde. Uit artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de voogd toekomt om alle bewijskrachtige gegevens en documenten voor te leggen aan de gemachtigde, ter staving van het voorstel voor een duurzame oplossing. Hieruit volgt dat er minstens een gedeelde verantwoordelijkheid is om tot een duurzame oplossing te komen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de informatie uit het rapport van het IOM, alsook met de verklaringen van de verzoekende partij, haar voogd en haar grootmoeder.

De verzoekende partij betoogt voorts dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden hebben met de nieuwe gezinsrealiteit van de moeder. Zij stelt in het bijzonder dat na het vertrek van de verzoekende partij naar België, de moeder hertrouwd is met een conservatieve Oezbeek en dat zij een kind heeft gekregen met hem.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden hebben met de gewijzigde gezinssituatie. De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk dat:

“Het feit dat de moeder hertrouwd is (en dat haar nieuwe man een meer conservatieve Oezbeek zou zijn) ontslaat haar niet van de ouderlijke macht, noch van haar verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van betrokkene. Uit het huwelijk is bovendien nog een kindje geboren waarvoor zij heden wel instaat voor de zorg en opvang. Er wordt niet bewezen dat de moeder niet in staat zou zijn betrokkene opnieuw op te vangen en naar haar bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals dit in het verleden steeds gebeurde tot aan zijn komst naar België.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het dossier, en in het bijzonder het rapport van het IOM en de verklaringen van de verzoekende partij, haar voogd en haar grootmoeder, blijkt dat er in het herkomstland garanties zijn op adequate opvang en verzorging door de moeder van de verzoekende partij.

De kritiek van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien uit het onderzoek van het IOM blijkt dat er heel wat bezwaren zijn en de moeder van de verzoekende partij, gezien haar huidige gezinssituatie niet meer in een adequate opvang kan voorzien, kan niet worden aangenomen. Hoewel uit het rapport van het IOM blijkt dat een terugkeer niet aangewezen is omwille van de socio-economische situatie ter plaatse, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de duurzame oplossing in het land van oorsprong te situeren omwille van de mogelijkheid tot hereniging van de verzoekende partij met haar moeder.

De verzoekende partij betoogt tot slot dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat de stiefvader van verzoeker een conservatief karakter heeft en de moeilijkheden om twee kinderen van een verschillende geslacht in dezelfde kleine ruimte op te voeden.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gegeven dat de nieuwe man van de moeder van verzoekende partij een meer conservatieve Oezbeek zou zijn. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in gebreke blijft aannemelijk te maken op welke manier het meer conservatieve karakter van de nieuwe man van de moeder van de verzoekende partij tot gevolg zou hebben dat er geen garanties zouden zijn op een adequate opvang en verzorging in het land van herkomst. Deze stelling wordt bovendien tegengesproken door het rapport van het IOM waaruit blijkt dat er een gezond familiaal klimaat is.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat het gezin woont in een éénslaapkamerappartement. De gemachtigde gaf bij het bepalen van de duurzame oplossing, overeenkomstig artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet, echter voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat sociaal-economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing, gaat zij voorbij aan het eerste streepje van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

De verzoekende partij acht de bestreden beslissing niet correct omwille van de sociaal-economische omstandigheden maar de Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij de duurzame oplossing in het land van oorsprong situeert omwille van de mogelijkheid tot hereniging van verzoeker met zijn moeder, wat in overeenstemming is met het gestelde in artikel 9 IVRK én artikel 3 IVRK en in de bestreden beslissing besluit: *“De grootmoeder verklaart dat zij contact heeft opgenomen met de moeder van betrokkene en zelf gevraagd heeft of hij in België mocht blijven om hier naar school te gaan, te sporten en omwille van het feit dat betrokkene zich hier goed voelt. Moeder was hiermee akkoord. Al deze redenen betekenen echter niet dat hierom de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt. Immers, dat betrokkene graag wil studeren in België en bij een voetbalclub wil aangesloten zijn, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/15 van de wet van 15/12/1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België m.o.o. het volgen van onderwijs, noch m.o.o. betere toekomstperspectieven. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980. Het feit dat betrokkene hier goed wordt opgevangen door zijn grootmoeder geeft hem opnieuw niet automatisch recht op verblijf. Immers, boven vernoemde bepalingen van de wet van 15/12/1980 voorzien evenmin in een recht op verblijf in het kader van een familiehereniging. Hiervoor dienen tevens de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980.”*

Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het garanderen van opvang en verzorging van de verzoekende partij en dat de verwerende partij naar een duurzame oplossing zocht in de mate van het mogelijke en rekening houdend met de gegevens die de verzoekende partij en haar voogd haar ter beschikking hebben gesteld, en oordeelde dat het vervoegen van de moeder het belang van het kind dient. Het besluit dat de duurzame oplossing niet in het Rijk ligt maar in het land van herkomst is kennelijk redelijk en steunt op afdoend onderzoek.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC